

Vijvers in woonwijken

Een jongetje van bijna 2 jaar oud, weet te ontsnappen via de kapotte schutting in de tuin van de ouderlijke woning. Hij fietst de voortuin in van een verderop (25 à 50 m) gelegen woning en komt vervolgens met zijn driewieler in de vijver in die voortuin terecht. Het jongetje wordt door zijn moeder en de bewoonster van die woning, gevonden. Op dát moment lag hij met zijn gezicht onder water en had geen ademhaling of hartactie. Door langdurig zuurstofgebrek is hij ernstig verstandelijk, lichamelijk en visueel gehandicapt geraakt. Hij functioneert op het niveau van een kind van 11 maanden en zal de rest van zijn leven volledig afhankelijk zijn van de hulp van anderen.

Dat vergt je leven lang veel extra voorzieningen en dus extra kosten! De ouders van het kind stapten naar de rechter en spraken de verhuurder, woningbouwcorporatie De Huismeesters, aan. Het drama speelde zich af in Groningen.

De voortuin en daarmee de vijver, was via het tuinpad vrij toegankelijk. De vijver lag op ongeveer 5 meter van de ingang van de tuin, had een afmeting van 2.20 x 3.35 m en een diepte (bij volle waterstand) van 15 tot 50 cm. De vijver was niet afgeschermd met een hek of andere afscheiding.

De ouders stelden dat de woningbouwcorporatie de aanleg van de vijver had moeten weigeren. Een eigenaar van een woning moet er, aldus de ouders, als regel voor instaan dat zijn erf veilig is. Bijvoorbeeld door te zorgen voor een behoorlijke afscheiding met de openbare weg. Dat geldt temeer in een kinderrijke buurt. Kleine kinderen zijn impulsief en kennen dit soort gevaren niet. De ouders beriepen zich daarbij op de wet.

De rechter wees de vordering af. Het hebben van een vijver is op zich zelf genomen niet meer of minder gevaarlijk dan andere zaken. Denk maar aan een stoel of een schommel die een peuter op z'n zoektocht kan tegenkomen.

De woningbouwcorporatie heeft dan ook geen rechtsplicht geschonden door toestemming te geven voor het aanleggen van een vijver, aldus de rechtbank. In Nederlandse woonwijken bevinden zich dikwijls vijvers en andere vormen van open water die niet omheind zijn. Los van dit ongeval wordt het hebben van zo'n vijver, naar verkeersopvattingen, niet als gevaar zettend of maatschappelijk onzorgvuldig gekwalificeerd. Het enkele feit dat zo'n vijver niet beveiligd is maakt dan ook niet dat de vijver niet voldoet aan de eisen die men daaraan onder de gegeven omstandigheden mag stellen.

Pas als er sprake zou zijn geweest van bijzondere omstandigheden, zoals het aanleggen van een vijver op het speelterrein van een crèche, had je op voorhand maatregelen moeten treffen, aldus de rechter.

De woningbouwcorporatie treft geen blaam. En evenmin de huurder, die nadat hij toestemming van de woningbouwcorporatie had gekregen, de vijver aanlegde.

Vijvers mag je in de regel vrij aanleggen in je voortuin, ook al draagt elke vijver iets van een gevaar in zich.

Het zijn de ouders die op hun wegfietsende peuters moeten letten. Niet te snel naar anderen wijzen!

**Fokko Oldenhuis is universitair hoofddocent
vermogensrecht en bijzonder hoogleraar
Religie en Recht aan de Rijksuniversiteit Groningen.**

